

**Szanowny Pan
Henryk Kowalczyk
Minister Środowiska
ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa**

Dotyczy:

*projektu rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń
(wersja z dnia 2 sierpnia 2018 roku)*

– pismo z dnia 2 sierpnia 2018 roku, Nr DP-WL.0230.55.2018/MR.

Szanowny Panie Ministrze,

Z wielką uwagą przeanalizowaliśmy projekt rozporządzenia w sprawie wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń, który został zamieszczony na stronach Rządowego Centrum Legislacji w dniu 2 sierpnia 2018 roku.

Mając na względzie zarówno aspekty dotyczące szeroko rozumianej ochrony środowiska jak i aspekty ekonomiczne, dotyczące podmiotów Branży Papierniczej, które zainwestowały ogromne środki w rozwój instalacji do produkcji mas celulozowych oraz papieru i tektury, w tym przygotowanie instalacji produkcyjnych i elementów infrastruktury zabezpieczającej funkcjonowanie instalacji produkcyjnych, zgodnie z aktualnymi wymogami prawnymi z zakresu ochrony środowiska, przedstawiamy stanowisko Branży Papierniczej w odniesieniu do wymienionego wyżej projektu rozporządzenia w sprawie wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń.

I tak:

1. wnosimy o dokonanie (w procesie legislacyjnym wymienionego wyżej projektu rozporządzenia) dogłębnej analizy wpływu proponowanych rozwiązań prawnych dotyczących sposobu ustalania wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń na wysokość zabezpieczenia roszczeń, które będą zobowiązani ustanowić podmioty prowadzące działalność w zakresie zbieranie i przetwarzania odpadów (z naszych analiz wynika, że zakłady Branży Papierniczej prowadzące działalność w zakresie przetwarzania odpadów papieru i tektury, mogą zostać obciążone koniecznością ustanowienia zabezpieczenia roszczeń w wysokości ponad 100 mln zł). Analiza ta być może opóźni wydanie rozporządzenia, ale powinna pozwolić na określenie optymalnych stawek wysokości zabezpieczenia roszczeń.
2. wnosimy o zmianę „algorytmu” określania wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń. Algorytm ten powinien uwzględniać także sposób zabezpieczenia miejsc magazynowania odpadów oraz przewidywane ryzyko zaistnienia w zakładzie objętym obowiązkiem ustanowienia zabezpieczenia roszczeń sytuacji, w której konieczne będzie zastępcze

wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 48a ust. 1 ustawy o odpadach (w wersji uwzględniającej zmiany wynikające z ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw).

Poniżej przedstawiamy uzasadnienie dla przedstawionych wyżej oczekiwań.

Zdajemy sobie sprawę, że delegacja ustawowa do wydania rozporządzenia w sprawie wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń, określona w art. 48a ust. 22 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz. U. z 2018 roku, poz. 992 i 1000), po uwzględnieniu zmian wynikających z ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (jeszcze nie opublikowanej) upoważnia Pana Ministra do określenia w rozporządzeniu wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń, przy uwzględnieniu wyłącznie takich kryteriów jak:

- właściwości odpadów, oraz
- koszty usunięcia odpadów z działalności polegającej na zbieraniu lub przetwarzaniu odpadów i ich zagospodarowania, w tym odpadów stanowiących pozostałości z akcji gaśniczej, oraz usunięcia negatywnych skutków w środowisku lub szkód w środowisku w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie.

Zgodnie z art. 48a ust. 3 ustawy o odpadach po zmianach dokonanych ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, „*wysokość zabezpieczenia roszczeń oblicza się jako iloczyn największej masy odpadów, które mogłyby być magazynowane w instalacji, obiekcie budowlanym lub jego części lub miejscu magazynowania odpadów, z uwzględnieniem wymiarów obiektu budowlanego lub jego części lub innego miejsca magazynowania odpadów, oraz stawki zabezpieczenia roszczeń*”.

Przy takiej „konstrukcji” przepisów, wysokość zabezpieczenia roszczeń nie zależy od sposobu magazynowania odpadów (przy czym przez „sposób” należy rozumieć zespół zastosowanych na konkretnym miejscu magazynowania odpadów rozwiązań technicznych i organizacyjnych), który ma bezpośredni i znaczący (a nawet decydujący) wpływ na ryzyko zaistnienia sytuacji, która będzie wymagała zastępczego wykonania obowiązków wynikających z art. 48a ust. 1 ustawy o odpadach po zmianach dokonanych ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw.

Art. 48a ust. 1 nakłada na posiadacza odpadów obowiązany do uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów lub przetwarzanie odpadów (...) ustanowienia zabezpieczenia roszczeń w wysokości umożliwiającej pokrycie kosztów wykonania zastępczego:

- decyzji nakazującej posiadaczowi odpadów usunięcie odpadów z miejsca nieprzeznaczonego do ich składowania lub magazynowania, o której mowa w art. 26 ust. 2
- obowiązku wynikającego z art. 47 ust. 5 – w tym usunięcia odpadów i ich zagospodarowania łącznie z odpadami stanowiącymi pozostałości z akcji gaśniczej lub usunięcia negatywnych skutków w środowisku lub szkód w środowisku w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie w ramach prowadzonej działalności polegającej na zbieraniu lub przetwarzaniu odpadów,

przy czym obowiązek ten nie dotyczy odpadów obojętnych (art. 48a ust. 2).

Art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (który nie ulega zmianie w związku z ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku) stanowi że, „w przypadku nieusunięcia odpadów zgodnie z ust. 1 („posiadacz odpadów jest obowiązany do niezwłocznego usunięcia odpadów z miejsca nieprzeznaczonego do ich składowiska lub magazynowania”), wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w drodze decyzji wydawanej z urzędu, nakazuje posiadaczowi odpadów usunięcie odpadów z miejsca nieprzeznaczonego do ich składowania lub magazynowania, z wyjątkiem gdy obowiązek usunięcia odpadów jest skutkiem wydania decyzji o cofnięciu decyzji związanej z gospodarką odpadami”.

W dotychczasowym, wieloletnim funkcjonowaniu zakładów Branży Papierniczej nie zaistniał ani jeden przypadek, w którym organ gminy musiałby wydawać decyzję, o której mowa w art. 26 ust. 2. Zakłady Branży Papierniczej, z których duża część funkcjonuje na podstawie pozwoleń zintegrowanych, wdrożyły wymagania wynikające z konkluzji BAT dla przemysłu celulozowo-papierniczego oraz przestrzegają krajowych przepisów o ochronie środowiska, w tym dotyczących gospodarki odpadami (przetwarzając bardzo duże ilości odpadów papieru i tektury oraz innych rodzajów odpadów, chroniąc w ten sposób zasoby naturalne).

Art. 47 ust. 5 (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku), stanowi zaś, że „posiadacz odpadów, któremu cofnięto zezwolenie (na zbieranie lub na przetwarzanie odpadów, bowiem narusza przepisy ustawy w zakresie działalności objętej zezwoleniem, w sposób istotny narusza wymagania dotyczące ochrony przeciwpożarowej lub działa niezgodnie z wydanym zezwoleniem), jest obowiązany do usunięcia odpadów i negatywnych skutków w środowisku lub szkód w środowisku w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, w ramach prowadzonej działalności objętej tym zezwoleniem, na własny koszt, w terminie wskazanym w decyzji, o której mowa w ust. 2 (wydanej przez organ, który udzielił zezwolenia).

I w tym przypadku, **żadnemu z zakładów Branży Papierniczej nie cofnięto zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie przetwarzania odpadów, ze względu na uwarunkowania formalno-prawne wynikające z dotychczasowego brzmienia art. 47 ust. 5.** Z analizy systemów gospodarki odpadami w zakładach Branży Papierniczej można wysnuć wniosek, że **ryzyko zaistnienia sytuacji, w której organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wytwarzania odpadów (obejmującego także przetwarzanie odpadów) albo zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów, będzie zobligowany do cofnięcia zezwolenia ze względu na uwarunkowania określone w art. 47 ust. 5 w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku, jest pomijalnie małe.**

Zasada ustalania wysokości zabezpieczenia roszczeń, określona w ustawie z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, nie uwzględnia takich sytuacji, jakie przedstawiono powyżej. Realizując przepisy zmienionej ustawy o odpadach, każdy zakład prowadzący działalność w zakresie zbierania lub przetwarzania odpadów, niezależnie od sposobu magazynowania odpadów (w tym również zabezpieczających prowadzenie procesów produkcyjnych), będzie **MUSIAŁ** ustanowić zabezpieczenie w wysokości, która będzie iloczynem „największej masy odpadów” oraz „stawki zabezpieczenia roszczeń” (a raczej sumy tych iloczynów, z uwzględnieniem „stawek zabezpieczenia roszczeń”, odnoszących się do poszczególnych kategorii odpadów wyszczególnionych w projekcie rozporządzenia skierowanym do konsultacji i uzgodnień).

Przykładem może tu być sytuacja, w jakiej znajdzie się jeden z największych zakładów Branży Papierniczej, przetwarzający ok. 1 mln Mg odpadów papieru i tektury oraz wykorzystujący odpady także jako nośniki energii. Zakładając minimalny możliwy zapas odpadów papieru i tektury, który zapewni nieprzerwaną produkcję (przy istniejącej sytuacji na rynku tego rodzaju odpadów na 20 dni, co odpowiada ok. 50 tys. Mg odpadów papieru i tektury), wysokość zabezpieczenia roszczeń (przy przyjęciu stawek podanych w projekcie rozporządzenia) wyniesie ok. 37,5 mln zł. Uwzględniając „największą masę odpadów”, które mogłyby być magazynowane w tym zakładzie oraz wysokość stawek zabezpieczenia zaproponowanych w projekcie rozporządzenia, całkowita wysokość zabezpieczenia roszczeń, obliczona wg „algorytmu” określonego w art. 48a ust. 3 wyniesie ok. 145 mln zł.

Taka „konstrukcja” przepisów dotyczących sposobu określania wysokości zabezpieczenia roszczeń, nie uwzględniająca sposobu magazynowania odpadów, jest wysoce niesprawiedliwa, bowiem w równym stopniu obciąża te podmioty, które zainwestowały znaczące środki w należyte wyposażenie miejsc magazynowania jak i podmioty, które lekcewały swoje obowiązki w tym zakresie.

Naszym zdaniem, w projekcie rozporządzenia zaproponowano wysokość stawek zabezpieczenia roszczeń wyłącznie w oparciu o „właściwości odpadów”. Nie uwzględniono natomiast aspektów, które wynikają z drugiego z kryteriów, które zostały określone w delegacji ustawowej zawartej w art. 48a ust. 22 ustawy o odpadach, a które związane jest z „kosztami usunięcia odpadów z działalności polegającej na zbieraniu lub przetwarzaniu odpadów i ich zagospodarowania, w tym odpadów stanowiących pozostałości z akcji gaśniczej, oraz usunięcia negatywnych skutków w środowisku lub szkód w środowisku w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie”. Koszty te będą zależne m. in. od sposobu magazynowania odpadów (od zastosowanych w miejscu magazynowania odpadów rozwiązań technicznych oraz organizacyjnych). Dla wysokości stawek istotny będzie zatem wynik analizy i oceny ryzyka wystąpienia sytuacji, w której:

- 1) konieczne będzie zastosowanie art. 26 ustawy o odpadach, w tym:
  - a) wydanie decyzji przez organ gminy nakazującej posiadaczowi odpadów usunięcie odpadów z miejsca nieprzeznaczonego do magazynowania odpadów,
  - b) wykonanie zastępcze obowiązków wynikających z wymienionej wyżej decyzji,
- 2) konieczne będzie zastosowanie art. 47 ustawy o odpadach w tym:
  - a) cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zbierania i przetwarzania odpadów,
  - b) wykonanie zastępcze obowiązku usunięcia odpadów i negatywnych skutków w środowisku lub szkód w środowisku.

Zakresy obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 i koniecznych do wykonania zastępczego będą bardzo różne. Racjonalne byłoby zatem wprowadzenie zróżnicowanych „stawek bazowych” dotyczących obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach, które byłyby związane z „właściwościami” magazynowanych odpadów.

Przy takim „algorytmie” określania wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń uzasadnione jest wprowadzenie „współczynników korygujących wysokość stawek bazowych” dotyczących obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47, które oparte byłyby na analizie ryzyka wystąpienia sytuacji, o których mowa w art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach.

Wysokość stawki zabezpieczenia roszczeń, dla kategorii odpadów wydzielonych ze względu na ich właściwości, byłaby określana ze wzoru:

$$SZR(K1) = SBZR(K1\_26) * w(K1\_26) + SBZR(K1\_47) * w(K1\_47)$$

gdzie:

SZR(K1) – wysokość stawki zabezpieczenia roszczeń dla odpadów z kategorii K1,

SBZR(K1-26) – wysokość stawki bazowej zabezpieczenia roszczeń związanych z obowiązkami wynikającymi z art. 26, odnoszącymi się do odpadów z kategorii K1,

w(K1_26) – współczynnik korygujący wysokość stawki bazowej, wynikający z analizy ryzyka konieczności wykonania zastępczego obowiązków wynikających z art. 26, odnoszących się do odpadów z kategorii K1,

SBZR(K1-47) – wysokość stawki bazowej zabezpieczenia roszczeń związanych z obowiązkami wynikającymi z art. 47, odnoszącymi się do odpadów z kategorii K1,

w(K1_47) – współczynnik korygujący wysokość stawki bazowej, wynikający z analizy ryzyka konieczności wykonania zastępczego obowiązków wynikających z art. 47, odnoszących się do odpadów z kategorii K1.

Na pytanie, czy system prawny gospodarki odpadami, ukształtowany poprzez ustawę z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw pozwala na wyznaczenie obiektywnych „współczynników korygujących wysokość stawki bazowej”, można odpowiedzieć pozytywnie na podstawie analizy zapisów znowelizowanej ustawy o odpadach.

Ustawa o odpadach, w wersji uwzględniającej zmiany dokonane ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku o zmianie o odpadach oraz niektórych innych ustaw, **zapewnia możliwość obiektywizacji analizy i oceny ryzyka** wystąpienia sytuacji wyszczególnionych powyżej. Ustawa przewiduje bowiem:

- wydanie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie ochrony przeciwpożarowej, jakie mają spełniać obiekty budowlane lub ich części oraz inne miejsca przeznaczone do zbierania, magazynowania lub przetwarzania odpadów, kierując się możliwością wdrożenia wymagań z zakresu bezpieczeństwa pożarowego oraz ryzykiem związanym z zagrożeniem pożarowym (art. 43 ust. 8),
- obowiązek sporządzenia operatu przeciwpożarowego, zawierającego warunki ochrony przeciwpożarowej instalacji, obiektu lub jego części lub innego miejsca magazynowania odpadów, uzgodnione z komendantem powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej (art. 42 ust. 4b),
- obowiązek przeprowadzenia kontroli przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska (z udziałem przedstawiciela właściwego organu) przed wydaniem zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów oraz pozwolenie na wytwarzanie odpadów uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie odpadów (art. 41a ust. 1),
- obowiązek przeprowadzenia kontroli przez komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, przed wydaniem zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenie

na przetwarzanie odpadów oraz pozwolenie na wytwarzanie odpadów uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie odpadów (art. 41a ust. 1a).

Wykorzystując wymienione wyżej możliwości obiektywizacji analizy i oceny ryzyka, współczynniki korygujące wysokość stawek bazowych można byłoby wyznaczyć w oparciu o analizę ryzyka konieczności wykonania zastępczego obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach. Propozycje „przedziałów”, w których współczynniki korygujące wysokość stawek bazowych zabezpieczenia roszczeń zostały podane w poniższej tabeli.

Potencjalna konieczność wykonania zastępczego:	Przedział współczynników korygujących, przy ryzyku potencjalnej konieczności wykonania zastępczego obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach:		
	małym	średnim	dużym
obowiązków wynikających z zastosowania art. 26 ustawy o odpadach	$0,01 \leq w(26) < 0,35$	$0,35 \leq w(26) < 0,70$	$0,70 \leq w(26) \leq 1,00$
obowiązków wynikających z zastosowania art. 47 ustawy o odpadach	$0,01 \leq w(47) < 0,30$	$0,30 \leq w(47) < 0,65$	$0,65 \leq w(47) < 1,00$

Rzeczywista wartość współczynnika korygującego dla określonego zakładu (instalacji) będzie ustalana w oparciu o analizę stanu faktycznego, która powinna uwzględniać m. in.:

- 1) prawdopodobne oddziaływania magazynowanych odpadów na środowisko oraz zdrowie i życie ludzi (wynikające z właściwości odpadów),
- 2) zastosowane w zakładzie środki techniczne mające na celu zapewnianie spełniania wymogów ochrony środowiska i ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach prawnych, dla ograniczenia negatywnych skutków w środowisku lub szkód w środowisku,
- 3) potencjalne problemy z zagospodarowaniem (w ramach wykonania zastępczego) odpadów, których usunięcie z miejsca magazynowania na ten cel nieprzeznaczonego może być konieczne,
- 4) potencjalne skutki dla środowiska, jakie mogą wynikać z magazynowania odpadów w miejscu na ten cel nieprzeznaczonym, w tym ewentualną konieczność remediacji ziemi i/lub rekultywacji terenu,
- 5) potencjalne skutki dla środowiska, będące konsekwencją wystąpienia szkody w środowisku,
- 6) ewentualnie inne uwarunkowania.

To, że ryzyko potencjalnej konieczności wykonania zastępczego obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach, w różnych zakładach zostanie ocenione np. jako „małe”, nie oznacza, że będzie jednakowe w każdym przypadku. Z tego też względu zaproponowano „przedziały”, w których powinny się mieścić współczynniki korygujące, dla oszacowanego ryzyka konieczności wykonania zastępczego obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach. „Przedziały” te nie są jednakowe w odniesieniu do oszacowanego ryzyka konieczności wykonania zastępczego obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach, bowiem różna jest (może być) skala problemów

związanych z wykonaniem zastępczym obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach.

Uwaga:

Dla nowych przedsięwzięć związanych ze zbieraniem lub przetwarzaniem odpadów, współczynniki korygujące wysokość stawki bazowej przyjmowane powinny być na poziomie maksymalnym, to jest „1”. Po pewnym okresie czasu, podmiot prowadzący działalność związaną ze zbieraniem lub przetwarzaniem odpadów może wystąpić o zmianę wysokości zabezpieczenia roszczeń.

Odnośnie wysokości stawek bazowych zabezpieczenia roszczeń związanych z obowiązkami wynikającymi z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach, to powinny one być określone w oparciu o właściwości odpadów, przy czym wysokość stawek bazowych powinna odpowiadać uwzględniać różną skalę zadań, które mogą być związane z wykonaniem zastępczym obowiązków wynikających z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach. Poniżej zaproponowano stawki bazowe zabezpieczenia roszczeń związanych z obowiązkami wynikającymi z art. 26 i art. 47 ustawy o odpadach, dla różnych kategorii odpadów.

Lp.	Kategoria odpadów (K)	Wysokość stawki bazowej zabezpieczenia roszczeń [zł/Mg] związanej z obowiązkami wynikającymi z:		Uwagi
		art. 26 SBZR(K..-26)	art. 47 SBZR(K..-47)	
1.	Odpady niebezpieczne (K1)	700	800	
2.	Odpady inne niż niebezpieczne			
2.1.	Zmieszane odpady komunalne lub odpady pochodzące z przetworzenia odpadów komunalnych (K2)	300	450	
2.2.	Paliwa alternatywne, w tym RDF i SRF oraz odpady przygotowane bezpośrednio do produkcji takiego paliwa (K3)	200	300	
2.3.	Papier i tektura (K4)	100	150	
2.4.	Tekstylna (K5)	200	250	
2.5.	Odpady wielkogabarytowe z wyłączeniem złomu (K6)	200	300	
2.6.	Tworzywa sztuczne, w tym folie, opony i inne odpady z gumy (K7)	300	450	
2.7.	Odpady wielomateriałowe złożone z odpadów wymienionych w pkt 2.2 – 2.6 (K8)	300	450	
2.8.	Stale odpady niepalne, w tym złom metali (K9)	50	50	

Wprowadzenie powyższego „algorytmu” określania wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń przyczyni się do optymalizacji wysokości zabezpieczenia roszczeń, z uwzględnieniem zarówno aspektów ochrony środowiska jak i aspektów ekonomiczno-finansowych podmiotów prowadzących działalność w zakresie zbierania lub przetwarzania odpadów. „Algorytm” zaproponowany w projekcie rozporządzenia może „prowadzić” do nieuzasadnionych względami ochrony środowiska, wysokości zabezpieczenia roszczeń.

Chcielibyśmy podkreślić, że w polskim systemie prawnym ochrony środowiska są stosowane różne współczynniki korygujące stawki opłat, natomiast bardzo dobrym przykładem sposobu ustalania „instrumentu prawno-finansowego” w dziedzinie gospodarki odpadami jest rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 11 lutego 2015 roku w sprawie gwarancji finansowej i jej ekwiwalentu dla obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych.

Pragniemy również zwrócić uwagę na wątpliwości, pojawiające się w kwestii zakresu odpadów objętych zabezpieczeniem roszczeń, a mianowicie czy mechanizm ten będzie dotyczył wszystkich odpadów wytwarzanych w zakładzie, czy jedynie do miejsc magazynowania odpadów zbieranych i/lub przetwarzanych. W naszej opinii odpady wytwarzane w zakładzie, które są przetwarzane w miejscu wytworzenia, nie powinny być uwzględniane przy wyznaczaniu wysokości wspomnianych zabezpieczeń. W przypadku posiadania wewnętrznego sposobu zagospodarowania tego strumienia odpadów ryzyko chęci pozbycia się odpadu w sposób niewłaściwy i szkodliwy dla środowiska jest znikome.

W załączeniu przedstawiamy propozycje zmian w projekcie rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń. **Prosimy Pana Ministra o spotkanie z ekspertami branżowymi.** Jest ono niezbędne dla wyjaśnienia kwestii związanych z dokonanymi w lipcu 2018 roku zmianami ustawy o odpadach, mającymi wpływ z funkcjonowaniem zakładów Branży Papierniczej, które w sposób istotny przyczyniają się do wywiązywania się Polski z obowiązków dotyczących uzyskiwania nałożonych przepisami unijnymi poziomów odzysku, w tym recyklingu. Jesteśmy gotowi do dyskusji nad naszymi propozycjami.

Z wyrazami szacunku,

dr inż. Katarzyna Godlewska
Dyrektor Biura

Stowarzyszenie Papierników Polskich

Załącznik: Propozycja zmian w projekcie rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń.